Ч. 101 Неділя 7 (19) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Про своїх людий.

Під повисшим заголовком помістила „Буковина“ в послїдних числах дуже цікаву а заразом і важну допись з Тернопільщини, в котрій вірно і на основі добрих спостережень представлений хоробливий обяв серед нашої суспільнисти. Допись ся єсть важним причинком до патольоґії нашого народного орґанїзму і длятого заслугує на повну увагу. То, о чім в тій дописи говорить ся, проявляє ся серед нашого народу не перший раз і мабуть не так скоро перестане проявляти ся; хоробливий той стан скінчить ся хиба аж тогди, коли ми здобудемо ся на власну культуру і цивілізацию, а то знов буде хиба аж тогди, коли ми самі, не оглядаючись на нїщо і на нїкого, приложимо рук і станемо самі над собою і для себе працювати.

То що в тій дописи говорить ся про кількох людий, характеризує нам ту відтручаючу силу, котрою ми доси відпихали від себе тисячі, а тисячі здібних і готових до народної роботи людий і змушували їх шукати собі пристановища і поля для свого діланя серед инших народів. Треба дійстно великої сили духа, щоби оперти ся тій силї відтручаючій, а ще більшої, щоби єї зломити. Стілько ми від себе — проче нехай сама допись каже. Хто прочитає єї уважно, згодить ся певно і на наш погляд.

Митрополит, Барвіньский і Вахнянин — отсе темат, на котрий тепер у нас найбільше говорить ся. Дуже часто здибує ся людий, що нїчого лїпшого не знають, як лиш болотом кидати на всїх: нещирий! зрадник! запроданець! боягуз! карієрович і т. д. Точно повторяє ся та сама істория, яка була тодї, коли пок. о. Стефан Качала був вибраний до ради державнуи. Кілько то крику було в замковій салї в Тернополи; найблизші єму горлали на него, так що Впр. крил. Теоф. Павликів, тодїшний представитель Рускої Ради з дуже великою трудностию заледво зміг успокоїти роз'ярені уми. Зі всїх сторін кричали, ба, й писали: зрадник! запроданець! і прч. Ті самі, що тодї кричали: распни, распни єго, — потім того самого Качалу величали попід небеса. Справдї тої хвали він був достойний, бо був то правдивий, щирий, без порока патріот, о чім сьвідчать єго дїла. Крикуни самі не знали, чого від него хотять, він був полїтик лїпший, як всї єго противники, йшов поволи але певним ходом. Так само й нинї не знають самі крикуни, чого властиво хотять від згаданих трох високоповажаних мужів. Чим они провинили ся против свого народу?

Коли невдячні Римляни хотїли на смерть осудити Манлїя, той на свою оборону нїчого не говорив, лише показував кров на мурах Капітоля та питав ся, чия се кров; тричі єго випроваджували перед форум, тричі він все так само повторяв, — і очуняли невдячники, тай освободили Манлїя.

Безперечно і всї три висше згадані мужі не потребують инакшої оборони против напасти, лиш можуть показати на піт працї своєї для Руси. Щоби точно їх заслуги описати, на се треба би осібної книги; спімну тут лиш коротко: Я пригадую собі конець шістьдесятих а початок сімдесятих років, коли то нинїшний Високопреосьвященний Митрополит Сембратович, тодї ще префект семинариї духовної у Львові, бувало заходив до покійного Корнила Сушкевича. Як то всї тїшили ся, що він подїляє нашу гадку, себ то він хилить ся до народовців. Пок. Корнило, бувало, говорить: „Я покладаю велику надію в тім чоловіцї для нашої справи, — се вельми трудящий і учений теольоґ“. І справдї не завела нас та надія, бо вже з початком 1871 р. заложив він при помочи дра Пелеша видавництво першої церковної часописи „Руский Сіон“. Та часопись відразу стала на висотї своєї задачи. Найважнїйші справи нашої церкви і обряда в ній розбирали ся. Сам редактор спору часть заповняв своїми многоцїнними працями. Побудив многих сьвященників до працї на ниві лїтератури богословскої. Язик тої часописи був чисто народний — руский, не такий, якого в той час значнїйша часть наших галицких письменників уживала. Не був то язик о. Луки Цибика і о. М. Попеля, котрі одарили нашу молодїж всїми учебниками для релїґії, що то їх мови молодїжи було тяжше як нїмецкої учити ся, а язик „Руского Сіона“ був чистий, красний, наш руский. Часопись тую видавав Др. Сильвестер Сембратович кілька лїт і она єсть окрасою нашої лїтератури.

Але єго дїяльність не ограничила ся на тім. Він між тим працював неустанно: написав спору книжку доґматичного змісту, як відповідь „Слову“. Уложив і своїм власним коштом видав „Изборникъ“, книгу, так для сьвященників як і дяків дуже потрібну, а для молодших сил майже конечну.

Від заложеня „Мети“ много говорено і писано про конечну потребу молитвенника в народній мові, а хто-ж тоє впровадив в дїло, як не теперішний Впреосьв. Митрополит? Так само о дівочім інститутї говорено й писано чимало, але аж Митрополит С. Сембратович впровадив єго в житє і все ним опікує ся. Від часу

---

1)

Зійшла з розуму.

(Веселе оповіданє. З нїмецкого).

В. Пасавера.

На кінци Монастирскої улицї міста Д. над Реном стоїть недалеко розваленого кріпостного муру між огородами старий дім. Шкода старого дому, що він тут всїми забутий так самітно стоїть, бо в кождій инший части міста становив би він між одностайно побудованими каменицями пожадану і гарну відміну. Помимо старости виглядає принадно і як неодно старе лице притягає нас своєю миловидностию, так і він зацікавлював глядача своїм немов обгорілим виглядом. Дім побудований на два поверхи, а остролукові вікна, малими вежами закінчені боки даху, високі комини і чудацкі закінченя ринов, надають єму виду цукорницї з часу рококо. Краска мусїла бути свого часу яснїйша, тепер она сїробура, немов би дім стояв по три тижнї між горючими углярками і їх дим та полумінь на дармо силували ся єго обсмолити. Але се не огонь закрасив так ті мури, а далеко сильнїйший маляр — час.

В тім часї, в котрім починає ся наше оповіданє, мало коли можна було бачити або чути мешканців згаданого дому, але сего ранка, коли ми поважаного читача вводимо до старого, тихого житла, відчинило ся одно з старих темних вікон і миле личко дївчини виглянуло ним на цьвитучий, соняшний сьвіт. Але гарні сині очи не розглядали ся весело довкола, лише з найбільшою увагою дивили ся на стежку, що вела з міста попри дім і попри малу хіньску альтанку, що стояла в тїнистім садї.

Однако се виглядане не довго тревало; молода дївчина замкнула скоро вікно, появила ся зараз потім на подвірю, перебігла єго, вскочила до огорода, війшла в оріхову алею — і щезла!

— Софійко! Софійко! — кличе за нею якийсь голос з отворених на подвірє дверий, але она нїчого не чує!

Старий, сивий мужчина, що кликав, доктор Єремія Вобе, стрик дивної дївчини, трясе хвилку головою, відтак запирає двері і вертає назад до великої комнати, а як він каже, до свого природничого музея. На нїм короткий кафтан та довга від шиї аж до колїн сягаюча сина запаска. В руцї держить вже сильно зужиту тріпачку а на довгім столї лежить коробка з хирурґічними приладами. Єго слуга, майже так само старий як він і так само одітий, малий і трохи глухий, як раз отирає з пороху ріжні склянки і слоїки. Стїни цїлої комнати і прилягаючого алькира обставлені полицями і шафами, в котрих стоять прерізні скляні начиня всякої величини, наповнені спіритусом з дивними зьвірятами всякого рода, а поміж начинями кістяки, випхані птахи — словом цїлий природничий музей, що вже звиж трийцять лїт становить предмет занятя сего старого богатого кавалєра.

— Іване — каже доктор, глядячи понад окуляри синими очима на свого старого вірного помічника, — Іване, уважай, що тобі кажу: з нею не добре, т. є. з Софійкою — розумієш?

Іван, котрого всї люди називали заєдно Васьком і лише єго точний пан давав єму повне хрестне імя, подивив ся на него і усьміхнув ся. Бідняга не умів нїчого, лише усьміхати ся. В наслїдок вродженої недуги мяснів в лици, складали ся єго уста заєдно до усьміху при кождім слові, а навіть при кождім виразі лиця, хоч би він був не знати як засумований. Сїй недузї лиця завдячував він особливу прихильність свого пана, незвичайно нїжного для всїх, кого упослїдила природа, і вигідну та дохідну службу, котрої єму не один з єго товаришів завидував.

— Іване, говорив доктор дальше, — ти-ж знаєш, з чого умерла єї мати — розумієш?

Іван усьміхнув ся.

— Бою ся — бою ся! — говорив знов доктор. — У неї се дуже скоро зачинає ся. Вже від вісьмох днів замічую в ній щось дикого. Кров бє до голови, горячковий огонь в очах — цїлком певні ознаки, — живчик скоро бє, а до того сей вічний неспокій, заєдно кудись вдивлює ся, опускає руки, плаче, а від

нашого народного відродженя цїлий загал наш відчував конечну потребу Собора церковного і от за старанєм Впр. Митрополита відбув ся він. Що на нїм враджено, поки-що єсть тайною, але сподївати ся можна, що ухвали Собора випали на користь нашої церкви.

Руска духовна семинария у Львові чиїм головно заходом поставлена, як не Є. Е. Митрополита з співучастию бувшого ректора о. А. Бачиньского? Поліпшенє биту руско-кат. духовеньства на Буковинї також дїло нашого Владики. В найновійшім часї признав Митрополит С. Сембратович потребу сьв. Письма в рускій мові і надїяти ся, що тую переведе в дїло, а то вельми важна річ, се дуже великий крок наперед. Віки чекають на се.

Я вирвав лиш кілька квіток з цїлої китицї, зложеної для добра Матери Руси Є. Е. нашим Владикою і думаю, що се вистарчить, аби чолом вдарити перед тим великим труженником і патріотом.

Для того годї дивувати ся, що москвофіли так сильно нападають на того нашого князя, бо власне все то, що ми народовцї уважаємо за добре, они узнають „вредним“. Всї повисші дїла не до „вкусу“ їм, они їм солию в очах, бо се противить ся „обєдиненію“, все то доказує, що наш нарід, наш язик самостійні, живі. Они воліли би, щоби не писано живою мовою а „язичієм“. Молитвенник в народній мові то на їх думку замах на віру й обряд, хотяй всї народи молять ся рідною мовою, лише ми Русини маємо бути гіршими. Після них мова наша „пастуша“, не достойна, щоб нею Господа Бога хвалити, бо до їх цїлий народний молитвенник єсть великою перешкодою. Побачим, який крик піднесуть нашї общеруси, як Г. Бог дасть дочекати ся сьв. Письма в рускій мові, буде крик ще більший як против фонетики. То все їм дуже не на руку, тож раді би они повагу нашого Владики підкопати. Кажуть: нехай Митрополит не мішає ся до справ народних, хочуть его іволювати; гнївають ся, коли він в дїлах руских бере живий удїл. Иньшим разом они цїлком противно роблять: кричать, що бл. п. Яхимович був у нас проводирем у всїм, що наше, а теперішного Владики тут нема. Що за льоґіка казати: „не йди до мене“, а потім сварити: „чогось не був у мене?“ Як можна когось публично зневажати і жадати, щоби він був верховодителем? Жадають, щоби Владика провадив безусловну борбу против правительства, та щоби всюда стояв єму в опозициї; не питають, чи з того може бути хосен чи нї. Впрочім чи може незабутньої намяти Григорий, котрого все за приклад ставляють, виступав против правительства? Противно, він був дуже покірливим для правительства, хоч час був для нас відрадний̆ійший. Опозиция для нас Русинів на мою думку була би найгіршою полїтикою.

Ненависть „русских“ так їх заслїпила, що сердять ся і за то, що Сьвятїйший Престол хоче — як кажуть — нашого Владику іменувати кардиналом. Они то уважають за „вредне“. Иньші народи добивають ся, щоби їх князї церкви дістали таке достоїньство і гордять ся тим, приймають то яко великий дар і доказ отцївскої любви Сьв. Престола, а нашї „русскі“ на кождім иншім, лише не нашім рускім Владицї хотїли-б видїти сю велику честь! Що за нерозум! Честь і повага єрархії се честь народа і церкви. Всї народи шанують і високо поважають своїх Владик, лиш нашї „русскі“ противно роблять, а то тому, що они не хотять іти за „внушенієм“ їх.

(Дальше буде).

Перегляд полїтичний.

Ще більшу сензацию як само уступленє ґр. Кальнокого викликала вість, що мінїстром для справ заграничних має бути ґр. Аґенор Ґолуховский, бувший посол в Букарештї. Ґр. Аґ. Ґолуховский єсть найстаршим сином бувшого намістника Галичини, родив ся в 1849 р. і єсть ординатом на Скалї пов. гусятиньского та властителем маєтностий Янів; жінка его єсть з роду княгиня Murat. Загально дивує всїх то, що ґр. Ґолуховский мимо того, що єсть ще молодий і що не займав доси виднїйшого становища та що єсть з роду Поляком, має бути іменований мінїстром. Ґр. Ґолуховский — як сказано — був послом в Букарештї, а півтора року тому назад мусїв уступити з сеї посади. Говорять загально, що він уступив тогди длятого, що Угорщина, котра домагала ся енерґічного виступленя против румуньскої іриденти, не була вдоволена поступованєм ґр. Ґолуховского. Тогди викликало було загальне здивованє, що ґр. Ґолуховский і не одержав иншої посади. N. fr. Presse пригадує тепер, що вже давнїйше були ознаки, з котрих можна було напевно здогадувати ся, що єму призначено якесь висше становище. Его польска народність не може стояти на перешкодї, бо ґр. Ґолуховский не брав доси участи у внутрішній полїтицї Австриї, а родина, з котрої він походить, стоїть в тіснім контактї з поглядами, пануючими на цїсарскім дворі.

Fremdenblatt каже о димісиї ґр. Кальнокого: Угорщина не має нїякої причини тїшити ся, що їй пощастило ся. Ґр. Кальнокий уступає, але жерело, з котрого вибухла тяжка криза, не затамоване.

В анґлїйскій палатї послів заявив секретар державний, що амбасадори Анґлїї, Франциї і Росиї вручили в Константинополи ноту, в котрій містять ся проекти реформ, дотикаючих адмінїстрациї і судівництва в турецких провинциях, населених Вірменами. Ґрей не хотїв подати подрібностий. З иншого жерела доносять, що тї держави домагають ся, щоби третя часть урядників була християньска, жандармерия має складати ся з християн і магометан і мають бути заведені суди присяжних. Держави застерігають собі право *veto* против іменованя ґубернаторів.

Новинки.

Львів дня 18 мая 1895.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало контрольорів почтових: Августа Веґемана в Ярославі і Володислава Кернїґа в Кракові, управителями почтовими в Гусятинї взглядно в Городку, а офіцияла почтового Йосифа Чальчиньского в Кракові, касиєром почтовим в Бялїй.

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав президентови суду краєвого у Львові, Йосифови Цйонтковскому, з нагоди перенесеня его на пенсию, командорский хрест ордера Франц Йосифа.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Казимир Бадені і Є. Е. Маршалок краєвий кн. Евст. Сангушко візитували передвчера краєві школи рільничі в Дублянах.

— **Краєвий президент Буковини ґр. Ґоес** надав опорожнену греко-кат. парохію в Кіцмани

так знов незвичайно веселить ся — Іване, кажу тобі, то не добре — розумієш?

— Розумію, пане докторе, і менї се впало в очи. Се було би дуже сумно, пане докторе, дуже сумно і страшно, — сказав Васько усьміхаючись, — коли би ся недуга мала перенести ся і на панну Софійку!

— Кажу тобі, Іване, щось буде, ми ще чогось доживемо, — сказав доктор та відложивши тріпачку став бігати по комнатї, затираючи руки. — Але се походить звідси, що все на сьвітї мстить ся, Іване! Чому не позволили менї секционувати мою братову, вислїдити, що їй хибувало, тодї ми знали би, де була причина еї недуги і де єсть причина у Софійки та й де і в який спосіб можна би сю причину усунути. Кождого чоловіка повинно ся по смерти різати; що зискала би на тім наука. Моя найбільша гризота, що я колись по моїй смерти не буду міг себе секционувати, Іване — розумієш?

Васько кивнув головою усьміхаючи ся.

— Бідна дитина, бідне сотворінє! — сказав з усьміхом. — Дістати спадщину, добра річ, хоч менї ще того не лучило ся, але дістати в спадщинї калїцтво і недугу, то зле право, дуже зле, пане докторе; та-ж повинна би бути якась справедливість. А ваша небіжка панї братова, від чого властиво умерли? — запитає з виразним усьміхом обтираючи слоїк, в котрім плавали вже від 20 лїт дві гарні зелені жаби, а тепер в наслїдок потрясеня поружали ся довкола себе як в танцю.

— Се погана річ, Іване, дуже погана річ, від него властиво Софійчина мати умерла. Мій небіжчик брат, судовий урядник, десь еї відкрив на селї при якійсь нагодї. Мала бути гарна — або я знаю — так бодай всї казали. Она була дочкою богатого селянина і лише трохи — дуже мало учена. Але мій брат залюбив ся до безпамяти в еї рівну стать, в еї ангельске лице, оженив ся з нею в одну мить і мешкав в тім домі тут над нами, бо сей дім був нашим дїдицтвом. Мешкав над нами і жив порядно і щасливо один рік, а зачав ся другий, щезло щастє ще скорше, як прийшло. Мій небіжчик брат був трохи прудкий, а она тиха, лаґідна як голубка, як правдива освоєна голубка, така тиха. Але чим она була лаґіднїйша, тим більше злющий ставав мій небіжчик брат і говорив, що він нею встидає ся, що она така дурна і гриз ся та и з того почав пити, а се єму на добре не виходило. По пяному побивав еї, она богато плакала і гризла ся що раз більше та ставала ще тихійша і лаґіднїйша, чим більше він лютив ся і чим більше пив. Але мій небіжчик брат не лише пив, але й занедбував уряд; так стратив уряд і честь, пив ще більше і знущав ся над нею, аж одного дня найдено его мертвим; замерз нічю в зимі в калужи. А що она як раз тодї привела на сьвіт Софійку, подїлала смерть мого небіжчика брата дуже зле на еї здоровлє і она розхорувала ся, зійшла з розуму і померла по кількох місяцях. Розумієш?

Васько дуже приязно кивнув головою.

— А тепер розваж, Іване! Приходять дурні люди і кажуть, що она зійшла з розуму від того, що мій небіжчик брат так з нею обходив ся. Чи се можливе, чи можна щось такого подумати? Нї, в нїй щось иншого було, трохи битя і штурханцїв та крику не може нїкого зробити божевільним — розумієш?

Васько знов з усьміхом кивнув головою і при тім так потряс слоїком з жабами, що они живо затанцювали довкола себе.

— Ого — сказав він весело сьміючись — на такий спосіб богато людий збожеволїло би і всї шпиталї заповнились би, як би можна збожеволїти від дрібки побитя — а що говорити о школярях, рекрутах, або о худібцї — правда, пане докторе?

— Очевидно, Іване, з тебе добра голова. Отже если причиною еї недуги не було поступованє мого небіжчика брата, то она мусїла зійти з розуму з иншої причини і если-б менї були позволили мою братову секционувати, то ми знали би, зза чого она властиво збожеволїла, а тепер не знаємо нїчого — розумієш?

Васько як найприязнїйше кивнув головою.

— Так — сказав, ставляючи на полицю слоїк з жабами, котрі тепер крутили ся довкола себе вже поволїйше, немов торжественно — се було би вже добре вичищене. А там на горі, пане докторе, там де они мешкали? я там ще нїколи не був.

— Я також нї, Іване — відповів доктор, всунувши руки в кишенї і задумчиво приглядаючи ся обом вичищеним жабам — я також нї, від еї смерти, майже від 20 лїт! Там на горі все так є, як стояло в день еї похорону — розумієш?

— Страшно! — засьміяв ся Васько цїлим лицем. — А чомуж то, пане докторе, если можу спитати?

— Можеш. Се пішло звідси, що я не міг погодити ся з вдовою мого другого небіжчика брата що-до спадщини по Софійчинім вітци. Она була зруйнована особа і я вже з ласки і милосердя взяв до себе еї хлопчиска, вісїмлїтне ледацо, виховав его і дав до доброї науки, щоби колись міг піти на медицину, бо се одинокое приємне і розумне занятє, за котре порядний чоловік може взяти ся. А помимо того по смерти моєї братової хотїла она ще й цїлу еї спадщину взяти, але я не дав — розумієш?

— Цїлком — сьміяв ся Васько, що тим-

тамошному завідателеви о. Александрови Майковскому.

— Акцийне товариство для будови всхідно-галицких льокальних зелїзниць. Мінїстер справ внутрішних, на основі цїсарского призволеня і порозумівши ся з мінїстрами скарбу, торговлї і судівництва, удїлив пп. ґр. Володисл. Бавоеровскому, ґр. Меч. Дунин Борковскому, ґр. Адамови Ґолуховскому і ґр. Юр. Коритовскому. яко концесионарям всхідно-галицких льокальних зелїзниць, дозволу на заснованє акцийного товариства під фірмою „Всхідно-галицкі льокальні зелїзницї" з осїдком у Відни. Рівночасно затверджено статути сего нового товариства акцийного.

— Прощальний концерт панни Саломеї Крушельницкої в сали Народного Дому вийшов з огляду артистичного дуже гарно. Публики явило ся доволї — і то в переважнїй части руской. Панну Крушельницку витала публика при кождій єї поякві на естрадї з одушевленєм.

— Нещастні пригоди. При розсаджуваню скали в ломах камінних за Янівскою рогаткою у Львові убив кусень спадаючого каменя властительку тих ломів Марию Кеслїнґер. — В цегольни під ч. 46 при ул. Снопківскій у Львові засипала земля робітника Якова Туряньского. Туряньского добуто зпід землї зі зломаною ногою і відставлено до шпиталя.

— Самоубийство. Мария Шнабель, 77-лїтна старушка, родом з Волкова, вдова по возьним, повісила ся оногди пополудни в своім мешканю при ул. сьв. Войтїха у Львові. Причина самоубийства незвістна.

— Утопив ся передвчера пополудни Адам Ґеґедїш, 8-лїтний син кондуктора зелїзничого, купаючи ся в ямі наповненій дощевою водою, на поли коло Городецкої улицї.

— Великі снїги упали сими днями в ріжних сторонах Швайцариї. В деяких місцевостях потворили ся такі замети, що поперерывали комунїкацию. — Також в Стириї, Каринтиї і Країнї упали снїги дня 16 мая перед полуднем. Після телеграфічних донесень з Люблянн і околицї падав там снїг при теплотї кількох степенів понад 0 через кілька годин і покрив землю верствою на вісїм центиметрів. Овочеві дерева, ярини і цьвіти потерпіли значні ушкодженя.— З Пресбурга телеграфують, що й в Малих Карпатах упали снїги.

— Огнї. В Золочеві погоріли дня 15 с. м. в само полудне бараки і магазини войскові. — В Городку на Львівскім передмістю вибух дня 13 мая огонь і знищив 4 загороди. При тім огни відзначив ся інструктор сторожи огневої п. Зволиньский. Именно коли сторожа була занята ратованем, роздав ся голос розпуки: „В горючій хатї чути людскі голоси!" Зволиньский, не надумуючись, вскочив вікном до хати, але в наслідок по луміни і диму не побачив там нїчого; отже вийшов, щоби відотхнути, але зараз вскочив знов до хати, а по хвили винїс дівчину, котра не могучи видїстати ся з хати, сховала ся під печ; в тій самій хвили почув ся знов голос з хати, в котрій падали вже спалені бальки і виратував 8-лїтного хлопчика. Хлопець лежав скулений в кутї коло печи.

— Значна крадїж. З Миколаєва доносять о крадежи, якої допустили ся незвістні злочинцї у тамошного купця Майлеха Шора. Злодїї, користаючи з его неприсутности дома, виважили віконницю і забрали столове срібло вартости звиж 500 зр. Між краденими річами суть лїхтарі, цукорниця і гарні кубки тульскої роботи.

— В Монако, славнім місті гри, де тисячі людий потратило майно і житє, заносить ся на революцию против пануючого князя з причини змін і заведеня ощадностий в заряді міста. Князь Радзивил і князь Ролянд Бонапарте, зяті Блянка, бувшого властителя і основателя дому гри, продали свої акциї синови Блянка, князеви Монака і кільком париским банкирам. Найбільше акций має М. Гайне, бо з 60.000 акций належить до него 18.000 штук. Отже на послїдних загальних зборах змінили акционари заряд дому гру і завели богато ощадностий, котрі мають причинити ся до піднесеня доходів з дому гри, що в послїдних лїтах значно зменшили ся. Сї постанови викликали велике невдоволенє між мешканцями Монака, бо о скілько попередний заряд дому гри під управою Блянка був щедрий, о стілько теперішний скупий. Відібрано вже горожанам Монака вільні білєти вступу до опери і вільний переїзд трамваями. Дальше вичеркнено з буджету дому гри суму 400.000 франків, яку перше кождого року роздавано між тих, що попрогравали всї грошi, щоби мали за що вернути домів. Ся постанова небезпечна о стілько, що тепер буде волочити ся по Монако богато людий, що не будуть мати нїчого до страченя. Всї ті зарядженя обурили місцеве населенє і оно з жалем згадує давну управу Блянка.

— Померли: В Поморянах кс. Алоизий Менсопуст, латиньский парох, дня 15 мая; — у Львові А. Бжеховский, апеляцийний радник в пенсиї, в 71-ім році житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 18 мая. Урядові ґазети у Відни і в Будапештї оголосили Найв. власноручне письмо цїсарске до ґр. Кальнокого, звільняюче его з дотеперішної посади і дякуючи ему за его успішну дїяльність. Рівночасно надав Є. Вел. Цїсар ґр. Кальнокому ознаки ордера сьв. Стефана в брилянтах до великої ленти того ордера, яку вже посїдає.

Відень 18 мая. При вчерашних виборах до ради громадскої вибрано знову 8 антисемітів. — Інспектор краєвий Самолевич одержав з нагоди перенесеня его в стан спочинку титул радника двору, а проф. реальної школи в Кракові, придїлений до краєв. Ради шк., Мечислав Залеский іменований інспектором шкільним.

Берлин 18 мая. Приїхав тут з Відня амбасадор Айленбурґ, щоби здати справу о зміні в мінїстерстві для справ заграничних. Вість о маючім наступити іменованю ґр. Ґолуховского принято тут прихильно.

Брукселя 18 мая. Король Леопольд вислав кн. д'Урсель до Риму з просьбою, щоби Папа виступив против аґітациї християньско-социальної партиї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895 після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольського і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольського і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні днї) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45.

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівскої: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

часом здоймив з підставки випханого сокола і з вдоволенєм мастив его камфоровим спіритусом.

— А що я спадщини не дав, бо она належить Софійцї, а она наставала, то й все лишило ся нетикане, так як тодї стояло. І так ще доси стоїть від 20 лїт і дальше буде стояти, бо она не сьміє сего взяти а я не хочу дати!

— А сей хлопець, як він називав ся?

— Генрик, Генрик Маят. Перед десятьома лїтами, тому що не хотів мене слухати і не хотів учити ся медицини, пішов собі з хати — оповідав доктор дальше. — Не щоби я его вигнав, Боже борони! Але я був справдї трохи злий на него, бо він не хотів того, чого я хотів. Отже раз випав менї з руки столець і припадком трафив его в голову. Як раз тодї, о скілько собі пригадую, пустилась ему з носа кров; з носа ішла ему кров і, здаєть ся менї, і з чола. Відтак вийшов він в ночи на прохід і не вернув, хоч его комната на горі все ще стоїть для него приладжена, цїлком так як перше. Але щож я міг порадити, він не вернув — розумієш?

— Цїлком! — відповів Васько і усьміхав ся досить довго, доки не поставив сокола назад на підставку. — Так, вже й той готовий!

— Але де тота знов сидить! Вже пів до осьмої а я не маю ще вечери, сего за богато! — крикнув доктор, відпинаючи запаску і одягаючи сурдут. — Мушу єї привести з саду. Ага — сказав, виглядаючи через вікно -- ось вже іде — уважай-но Іване — розумієш?

— Цїлком — сказав Васько, усьміхаючи ся і витирав якогось птаха оливою.

— Софійко, Софійко! — закликав стрик — ходи-но сюди дитинко!

— Іду, стрийцуню!

Она війшла до комнати. Стрик погрозив їй пальцем а Васько усьміхав ся.

— Де ти сидиш, Софійко? Вже пів до осьмої а моєї вечери ще нема.

— Ах, любий, добрий стрийцуню! — скрикнула Софійка і схиливши сь вхопила его руки та стала цїлувати. — Не буду більше — лише — не гнївай ся — прошу — дуже прошу!

Она подивила ся на него, але зараз опустила очи перед его поглядом.

— Яка ти червона, дитино, маєш горячку? Що ти робила в огородї? Певне схилялась ся привязуючи рожї? Твої очи горять, чи болить тебе голова?

Софійка нараз поблїдла.

— Не знаю, стрийцуню — менї здаєть ся, що дїйстно болить мене голова — і горячо менї дуже — на дворі так парно. Але будь спокійний! — говорила она змішана.

— А де тебе болить голова, тут в горі, правда?

— Тут, стрийцуню, в горі.

— Може маєш часом заворот голови і бите серця? Твій живчик бє дуже скоро.

— Так, стрийцуню, часом маю заворот голови і серце нераз дуже бє ся!

— Шануй ся, дитино! Мусиш дуже шанувати ся, дуже — сказав доктор, гладячи єї по лици. — Іди до своєї комнати і положи ся до ліжка, чай приладить менї Іван, іди, добра ніч!

Софійка поцїлувала его в руку і скоро вибігла з комнати.

Доктор довго дивив ся за нею.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

Ц. к. управ. рафінерия спіритусу, фабрика руму, лікерів і оцту

Юлїя Міколяша Наслїдників

Яков Шпрехер і Спілка

поручає найлучші розолїси, лїкери, славні горівки польскі, стару старку, руми краєві і заграничні, коняк, сливовицю і т. д.

Одинока фабрика в краю, що виробляє спіритус без запаху і **алькоголь абсолютний** 100/100 до цілий лічничих. 22

Склади для міста Львова:

ул. Коперніка ч. 9., в торговли Вп. Е. Рідля площа Марияцка і в головнім складі вод мінеральних улиця Кароля Людвика ч. 29.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

Пороховники

під ґваранцией непромакаємі

з сїрого полотна

вапущеного розчином нечутким на нїякі зміни воздуха, дїлане сонця як рівнож не зміняє барви сїрого полотна.

Головний склад материй непромакаємих 39

Р. Кріммер

Львів, Готель француский.

Ново отворений

Склад фарб, материялів, хемикалїй

фірми

А. Влодек і А. Краєвский

Львів ул. Гетманьска ч. 4.

поручають дешевше як всюди

Артикули і материяли

для пп. малярів компатних і церковних, лякерників, столярів, рівьбарів, токарів, слюсарів, рушникарів, сїделників, таніцерів, римарів, шевцїв, кравцїв і т. д.

Для властителїв дібр, домів, фабрик, горалень, броварів, цукроварень, дла пп. архітектів, будівничих і т. д.

Замовленя в провінциї відворотною почтою. Просимо жадати цїнників. 35

Задля переповненя складу продаю кілька соток прегарних і дуже добрих убрань з дуже добрих берненьских і райхенберских материй модних, або з шевіоту, після найновійшої віденьскої моди, міцно вроблені, по дуже вниженних і тілько случайних цїнах.

Лише 12 зр.

Кожде убране складає ся з жакета, сподень і камізельки. Щоби нїхто не мав якогобудь підозріня, висилаю до купуючих (учителїв, урядників, почтмайстрів і т. д.) також без всякої упередної уплати, єсли замовлене так ввучить:

> Прошу менї прислати убране за 12 зр. без упередної уплати, а я зобовязую ся Вам належну суму зараз по відібраню вислати, **або убране franco звернути.** Доки убране є неваплачене, єсть оно Вашою власностию.
>
> Підпис.

Яко міру подати треба: шерокість грудий, довгість рамен і кроку. Адрес: Бюро комісове **APFEL, Wien** Fleischmarkt 6/p. 37

Новість! **Новість!**

Турецкий Бальзам до заросту бороди

дає в **незвичайно скорим** успіхом

— велик і вуси —

отсю славу кождого молодця. Посилка і за посліплатою. — **Пушка зр. 1·80.**

Набути можна в аптиці під короною **І. Піпеса Львів** пл. Бернардиньска. 12

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 6

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.